

La finestra oberta

LAIA MOLINÉ

Fitxes de taulell

No sé si des del 2 d'abril teniu la sensació que la campanya electoral ha afluixat i ara es torna a animar o si, com jo, considereu que ha seguit ben activa i ara torna a treure's la mascareta.

Les eleccions comunals, el plebiscit que ofereix venjança o equilibri de poders, com diríem les més diplomàtiques, o que revalida l'opció ja triomfant dels darrers comicis electorals.

Tal és la rellevància que se li atorga que tothom intenta corregir errors passats i millorar la seva estratègia de cara a desembre. Però, per què és tan important? Els comuns tenen un gran poder competencial i, a més, els més espavilats saben que és la porta d'entrada al Govern d'Andorra, ja que les parròquies són l'element central de la política del país. Tant és així que, com ja sabeu, s'atribueixen dos consellers generals per parròquia amb una majoria simple.

En qualsevol cas i tornant a les comunals, ara, en ple estiu, els membres dels partits polítics s'afanyen a prendre cafès amb gel, cerveses i altres refrigeris per tancar noms, llistes i catàlegs. Les festes majors, rosers i altres esdeveniments seran clau també en aquesta negociació, per tot allò que en un ambient distès s'assoleixen els millors acords.

Candidates, candidats, noms, o més aviat cognoms, oficis, tot és important per fer un «Pantone» que possibiliti que tothom se senti representat. Qui pensava que les llistes es feien únicament per competències o habilitats?

Si així fos, quines creieu que serien rellevants per a dirigir la política comunal? Experiència, honradesa, fortalesa, diligència, resolució de conflictes, escolta activa... Són tants els atributs que necessitariem en una candidata o candidat que, encara que trobéssim la persona adequada, el més segur és que aquesta no volgués presentar-se a les eleccions.

Sorpren? Hi ha molta gent que ja sigui pel seu ofici, el seu cognom, la seva ideologia o tot en conjunt, no vol o no pot presentar-se en unes eleccions. Crec que tots som conscients d'aquesta circumstància que no deixa de ser atípica però real entre les nostres fronteres.

Com si es tractés de missatges d'autoajuda, caldria demanar que tota persona que sentís que aportar la seva feina, coneixement i col·laboració en un projecte de comú, saltés al buit sense pensar el que vindrà després. És aquesta por al «què passarà» el que ens fa perdre la perspectiva i no ens deixa avançar com a societat cohesionada i oberta. Compte, no dic que no ho siguem, sinó que encara ens queda un camí per fer.

I, certament, les característiques a disposar no són més que personals i

professionals, l'experiència ve darrere de les anteriors certificant que el bon polític o la bona persona pública a vegades neix i altres s'aconsegueix. No hi ha recepta única ni infal·lible.

Si creieu que sou o sereu una candidata o candidat model, aneu amb precaució que els observadors dels equips polítics segur que ja us tenen l'ullet posat a sobre. D'aquí a res rebreu un missatge, una trucada o un cop de colze pel carrer per anar a fer un mos o un beure en una terrassa una tarda de pluja estiuenca andorrana. No cal que us sentiu com fitxes de taulell de les diverses formacions, ho sou i qui us ho negui us menteix, només cal veure quantes us piquen a la porta. Això sí, quedeu-vos on us inspireu confiança, on compartiu projecte i on, sobretot, sentiu que podeu fer coses útils per les ciutadanes i ciutadans. De totes, totes, si ningú fa memòria de les vostres habilitats, feu el primer pas, això és com l'amor, no s'espera, es va a buscar. Sigui com sigui, no perdeu la vostra essència i escolliu quina fitxa del taulell voleu ser, aquesta serà l'única història conjunta d'èxit possible.

Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP